

Димитрие МАНЕВСКИ

САМОУБИСТВО... СО НОЖ ВО ГРБ!

Н и се случи ли политичка заситеност? Дали граѓаните повторно влегуваат во еден период на апатичност и тивок бојкот на политичките партии? Според мене, да.

Највпечатливо од сè е тоа што неодамна, пред само 5 месеци, имавме избори, а Влада имаме едвај 4 месеци. На тие избори сегашната Влада доби голема поддршка и освои апсолутно мнозинство во Собранието. Со оглед на тоа дека кај нас не постојат реални сондажи на јавното мислење и тие најчесто се парадоксални и контрадикторни, не би можел да понудам некој конкретен податок за тоа колкава во моментот е поддршката на владејачката коалиција. Меѓутоа, насекаде каде што се движам, на Интернет форумите, блогите, текстовите во весниците и секако во малиот неутрален и објективен медиумски простор во кој граѓаните можат да не бидат исклучувани од програма или цензурирани, забележувам големо опаѓање на поддршката која ѝ се укажува на Владата.

Секој свој реален неуспех Владата го оправдува со светската финансиска криза. Субвенциите за лозарите со помош на голем број критериуми, кои секојдневно се дополнуваат, стануваат понедостижни за нив и веројатно по прво Македонија ќе стане светски шампион во фудбал отколку некој земјоделец да ги добие фамозните 2 денара за килограм.

Штрајкот на просветните работници, барем засега, не дава никакви резултати. Медиумите кои се блиски до власта прават сè за да прикажат дека всушност просветарите не штрајкуваат, туку неколку од нив се дрзале да си бараат права и притоа да го искористат уставното право на штрајк, и токму затоа треба да бидат јавно линчувани. Не велам дека во моментот сите барања на СОНК се реални и остварливи, меѓутоа сигурен сум дека имаше барања, кои всушност во одредена мерка се и апсурдни. Тука, пред сè, мислам на барањата за потпишување колективни договори, особено барањето кое се однесува на оние професори и наставници кои повеќе години работат по договор на дело.

Секако не смеаме да ги забораваме и другите земјоделски гранки, односно зем-

јоделците во нив, кои на некој начин беа изиграни и оставени на милост и немилост на трговците, откупувачите и преработувачите, кои секогаш успеваат полесно да се договорот и искоординираат, а со самото тоа да создадат нефер и противзаконски амбиент во кој земјоделците се оштетената страна.

Исто така, би си дал за право да констатирам дека Владата го доживеа

**КОГА ВЛАСТА ЌЕ ГО ИЗБЕРЕ
ПРИНЦИПОТ НА
ЗАМОЛЧУВАЊЕ НА
ОПОЗИЦИЈАТА, ЗА НЕА
ПОСТОИ САМО ЕДЕН ПАТ, А
ТОА Е ЗГОЛЕМУВАЊЕ НА
РЕПРЕСИВНИТЕ МЕРКИ, СÈ
ДОДЕКА НЕ ПРЕРАСНЕ ВО
ИЗВОР НА ТЕРОР НА СИТЕ
СВОИ ГРАЃАНИ И ДРЖАВА ВО
КОЈА СИТЕ ЖИВЕАТ ВО СТРАВ.
ХАРИ ТРУМАН**

првиот сериозен внатрешен пораз. Тоа се случи со законот за бранителите, односно со неговото недонесување. Премиерот Груевски и во претходната коалиција имаше притисоци за одредени закони, но секогаш успеаше на крај да го исполни тоа што го наумил.

Овој пат не беше така. Колку и да се обидуваат гласоговорниците на власта да прикажат дека всушност законот го одбиле токму заради доброто на бранителите, сите ние знаеме дека тие беа извисени, а тоа со сигурност негативно влијае на власта на нејзиниот рејтинг.

За крај, нешто што со сигурност создава револт кај голем број граѓани, би сакал да го спомнам, секако во негативен контекст, претераното користење на репресивниот апарат. Во последно време во тој поглед сè повеќе наликуваме на Сингапур. На секој чекор органите на редот нè демнат. Дадени им се одврзани раце да казнуваат секаде и секого, без никаква можност за одбрана или за докажување на невиноста. Апсолутно се согласувам со тоа дека уринирањето и плукањето на јавни места треба да се промени како традиција, меѓутоа постојат и други, поефикасни и поприватливи начини. Истото важи и за сообраќајната култура, таа секако треба да се подигне на многу повисоко ниво, но во секој случај тоа не смее да биде со казни кои се двојно поголеми од просечната плата во државата. Линијата меѓу воведувањето ред во општеството и спроведувањето општествена диктатура е тенка и многу лесно може да се премине. Разликата ја прават пристапот и методите во решавањето на проблемите. Во диктатурите, прв и единствен метод се репресивниот апарат и казнувањето. Засега, кај нас, барем јас не забележувам некој поинаков метод на решавање на нашите проблеми, барем кога станува збор за секојдневните прекршоци.

Постојат и голем број нови прописи, стандарди и лиценци кои Владата секојдневно ги донесува. Сите тие, преведени на народен јазик, значат трошоци, влечкање по државните институции, имање работа со разни инспектори и слично. Сè тоа негативно влијае и создава револт и одбивност кон својата држава.

Секоја власт, која се грижи за својот народ, а се грижи и за себеси и за својата долгорочност, во една ваква ситуација би било логично да го запали црвеното светло и да се активира максимално за да го смени односот на граѓаните кон неа. Доколку нашата наскоро не го направи тоа, веројатно ја чека силен удар на претстојните избори.